

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΑΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εἰς τοῦ προηγούμενοῦ)

ΝΑ βέλος σφύριξε πάνω απ' τὸ κεφάλι του.

Είχαν φτάσει οἱ Ἔρυθροδέρειαι, Χλιμπιτόσιματα ἀλλούν καὶ ἄγρα οὐδιμάχτια ἀκογύνθισαν.

Φύλακες, γρηγορήστε... φύλακες ὁ Διάς καὶ κτιπάντας τ' ἔλογό του χά-

θηρε μέσα στὸ σκοτάδι.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΛΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΑΙ

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γεράσουμε τώρα γιὰ λίγες ώρες πάσο καὶ νὲ ἀκύρωσθούμε τὸν ἄδιο τυχοδιώκητον Βαράγιαν.

'Ο Βαράγιας, ἄποδ—διοτε—έλαπε—έδολοσόντος, τόσο σπληντρι, τὸ σύντροφό του Ὁδόσην σίχνωντάς τον στὸ βάροσθρο, ἀπόμενε μένος στοὺς γαρύπους ποὺ ἵψωνταν πάνω απ' τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦν. 'Η μανάζιν αὐτῆι ἐτράματε τώρα τὸν τυχοδιώκητον.

— Διάβολε! μορφωμένος. Γιατὶ νὲ σκοτώνει τὸν Ὁδόσην; Μοῦ χρειάζεται τόσος ἔνας συντρόφος. Κι' δρι μόνον ἔνας σύντροφος, ἀλλὰ ταῦλα. Γιὰ νὲ ἀποχήτηκε τὸ χειράρι τῆς Κοιλάδος, πρέπει νὰ σκοτώνει αὐτοὺς τοὺς κατακαμένους τοὺς τρεῖς κυπρίους. Μόνος μοῦ διως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμω. Χρειάζομαι καὶ συντρόφους. 'Έκτος ἀν τερπνούμε νὰ ξεκούψισσον αὐτὸ δῶ οἱ τρεῖς κυπρίοι. Θὰ φύγουμε διως; Καὶ δὲν θὰ μηδέ πάρουμε φεύγοντας τὸ χειράρι;

Τραγουδήτη πάνη γίνοντας στὴν σκέψη τοῦ τυχοδιώκητον. Νὰ φύγηται νὰ μείνει;

— Πρέπει νὰ φίγω, μορφωμένος τέλος. Τ' ἔλογο μου· εἰνε σεκούραστο. Θὰ τρέξω σὴν κατασκηνού, θὰ πῶ τὸ ματικό σὲ πάντη ἢ οὐτὶ τοὺς χωνούσθρες καὶ θὰ ἔσταγοισσούμε κρυφά στὴν Κοιλάδα, χωρὶς νὰ μάς μαρτυροῦν οἱ ἄλλοι. Αὐτὸς πρέπει νὰ κάμω...

— Ερώτησε κατόπιν μᾶς ματιά πρὸς τὸ βάροσθρο.

— Κακώμοιςε 'Οδόση! ψεύσιστος. Κακό λεγμα τὰ προσφέροντας μὲ τὸ κυνήγοι που στὰ δονιά τῶν ἀγρίων αὐτὸν ἐρπανοῦ... Μά, στὸ κάτιο τῆς γούστης, δὲν φταισι τέλος γιὰ δι τὶ ζηγεῖ. Γιατὶ νὰ ιὴ μοῦ δώσω τὸ χοντράρι; Τὸν κατεραμένο; 'Έγινε αἴτια μὲ τὸ πετούνια του νὲ χάροι ἔναν διάλογο τὸν θησαυρό... Καλά τούτων καὶ ἔγω τοι κανάρια...

— Μετὰ τὸν ἀταύταιρο αὐτὸ ποὺ ἐξεργάστησε στὸν Ὁδόσην, ὁ Βαράγιας καθαλλοίησε τὸν ἔλογο του καὶ κατέβηκε πρὸς τὴν ζούγκλα.

— Πρέπει νὰ φτάσου στὴν κατασκηνή τοὺς νικήτορες γιὰ καλά, μονολογοῦντας. Τι νὲ γίνοντας ἀλλιθεαὶ οἱ σύντροφοι μου κεῖ κάτω; Οὔτε θὰ φαντάζονται τὶ σινέρη στὸ δον 'Εστεβάν. Μά κι' ὁ Διάς δὲν θήλε καλύτερα τέλος. Θὰ τὸν σκότωσαν κι' αὐτὸν οἱ τρεῖς κυπρίοι. 'Έτοι τὸ σπρατάδειο μενεὶ κωρὶς ἀρχήγοις καὶ ὑπάρχει κάκινος νὰ τοὺς πετασούσινον δῆλους οἱ Ἰνδοί. Μά τι μὲ νοιάσιν ἔμενα; 'Έγω διὰ πάρο μαζὸν μου μερκούς συντρόφους καὶ θὰ ξεκαγιόνω στὰ μέρη αὐτᾶ. 'Έγω δέλοι τὸ χοντράρι. Κι' δταν γνωστό μὲ πάντας έξη άστρα καὶ δὲν δηργοῦς νὰ σκεπάσω τέλος μὲ τὰ ματιά πέτελα τῆς τὴν πάνα...

— Μονολογοῦντας ήτοι ὁ τυχοδιώκητος, είχε μτεῖ στὸ δάσος. Χτυπούσε τ' ἔλογο του νὰ τρέξῃ δῶ τὸ δινάτον τὸ χοντράρι, γιατὶ ή κάποια τάπτια καὶ δὲν δηργοῦς νὰ σκεπάσω τέλος μὲ τὰ ματιά πέτελα τῆς τὴν πάνα...

— Συνηθισμένος αὐτὸ τέτοιου είδους περιπέτειας ὁ Βαράγιας, προχωροῦσε

μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο ποὺ είχαν πάρει μὲ τὸν δον 'Εστεβάν, δταν ἔφυγαν απ' τὸ σπρατάδειο.

— Άξαφα, ἐνώ ἐκάλατε, ένας περιέργος θόρυβος ἀντίκρυσε σ' αὐτά του, ένας κρότος ουθικάσιος σὰν κάλτασμα μάλισταν ποὺ ἔφυγε τὸν κατόπιν του.

— Ο τυχοδιώκητος σταμάτησε ἀπότομος τὸ ἔλογό του καὶ ἀπονηστρικεύτηκε. Ναὶ, δὲν είχε κάμει λάθος. Κάποιος ἔρχόταν ξοτίσιος του, τρέχοντας δύλωταχος καὶ ἀκολουθῶντας τὸν ίδιο δρόμο τὸ ἀκολουθοῦσας καὶ αὐτός.

— Ποιός διάβολος είνε τέτοια δρά; ιποκριτής ὁ Βαράγιας καὶ τομητικός νὰ τραπέψῃ τ' ἔλογό του γά νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἄγνωστο ιστεῖα.

— Μά δὲν πρόστασε νέας λίγα βήματα καὶ ένας έπειτα πρόβατος πίσω του δέντρο, καλτάζοντας σὰν δαιμονισμένος.

— Ήταν ὁ Πέτρος Διάς, ὁ ἀπόιος γέρεις στὴν κατασκήνωση γιὰ ν' ἀνάβῃ τὴν ἀγκυριά τῶν χρυσοπηδῶν, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Εστεβάν.

— Ο Βαράγιας τὸν είδε, τὸν ἀγνώστων διάστοις καὶ ἔφυγε. Τὸν διερχόμενον νέκρῳ καὶ νόμος πάσι πρόβατοι γιὰ τὸ φάντασμα του.

— Συγχρόνως ὁ Διάς, βλέποντας τὸν τυχοδιώκητη, τὸν πῆρε γὰρ τὸν Οὐράνιο καὶ φύγανε;

— Ορέσκη... Ορέσκη, στάσου...

— Τὸ αἷμα τοῦ Βαράγια τάκυσε μέσα στὶς φλέβες του.

— Ο ένας βρούλακος φύγανε τὸν δίλοι πράσινος καὶ δρόμος νὰ κατέληξε στὸν τρελλόδες.

— Ο Διάς, βλέποντας τὸν νὰ φεύγει έτσι, παραξενεύτηκε καὶ θίγμος συγχρόνως. Στηρίζοντας λοιπὸν τὸν ἔλογό του καὶ δρόμος νὰ τὸν καταδέκει.

— Τὸ κυνηγήτο αἵτοι κυνηγήτο ζήγω. Εξαλλο, φρενισμένο κράτησε αὔρητη δρά. Οι δύο ίππεις πάρησαν πεντά στὴν κατασκήνωση, δταν φραγδεῖς περιβολεῖσικοι ἀντίκρικους ξαρπακούσι στὸ αὐτά τους καὶ έκαναν τὴν καρδιά τους νὰ στριχτή. Κατάλαβεν ἀμέσως τὶ συνέβαινε. Κι' ή ίπποριά τους δὲν δέρητε φυγήσην. Πραγματικῶς, τὴν δρά αἵτη εἶχε ἀρχίσει στὴν κατασκήνωση ἡ αιματομή μάχη μεταξὺ χρυσοπηδῶν καὶ Ἐρυθροδέρεων ή ἀντίστερες. εἶχε ἀρχίσει κι' ἀντίλειση τὴν λειτουργία τοῦ Ινδού.

— Χτυπούνται φυθήσατε δι Βαράγιας, καλτάζοντας πάντα.

— Χτυπούνται φύντασι καὶ διάς δέντρον πάντα στὴν κατασκήνωση.

— Πώδοτος διάστοις ἔγα τασε κοντά στὸν τόπο τῆς στραγής δι Βαράγιας. Καὶ τὸ θέαμα τοῦ ἀντίκρυσε τὸτο τὸν ἔκαπε νὰ παγώνει σύγκρωμος. Διέκρινε τὸν Ινδού, σιστοὺς διαβόλους κάτω απ' τὸ φῶς τοῦ φυγαδοῦν, νὰ σφάσουν καὶ ν' ἀφανίσουν τὸν συντρόφον τους. 'Η κατασκήνωσης εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἀλληλή κάλασι. 'Η στραγή δι ταν προιστορή, πρωτοσαρής, φακόδης.

— Οι 'Ερυθροδέρειοι είχαν βάλει φούτια στὴν θάλασσα τῆς κατασκήνωσης. Τεράστιες φλόγες ἐφέρθησαν τὴν γύρω ἔπειτα. Πτώματα νεκρών σκεπάστησαν τὴν αιματόβρεγη γῆ. Καὶ οἱ Ινδοί ἔξαρσαν διαβολικές κοινωνίες καὶ οὐρανάστατα. Τὰ κρανία τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τραυματῶν ἀσώματα ήσαν γυνά. Οι 'Ερυθροδέρειοι τὰ είχαν γάρει, γιὰ νὰ πάρουν τὶς κούπες τῶν ἔχθρων των, ἀδιαφορώντας δι τὸν Ινδού... Πίστω δι Βαράγιας καὶ φανταζόμενος αὐτὸν εἶπε.

— Τὸ θέαμα αὐτὸν, θέαμα πρωτοσαρής εἰς ἀγριότητα, έκαψε τὸ Βαράγιας νὰ φεύγει. Έμπρός βρισκόταν δι Βασικοτήρια, οἱ Ινδοί... Πίστω δι Βαράγιας καὶ φανταζόμενος αὐτὸν εἶπε.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

τανε. Πρό των τρομερῶν ὅμως καὶ ἀστενθράπων Ἰνδὸν ἤταν ὅλητέρο επίφοβος ὁ Βαράγιας. Κύ' δὲ Βαράγιας, χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐγύρω τοῦ πρὸς τὰ πάσα...

Ἐνας καβαλλάρης δικὸς τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Κύ' δὲ καβαλλάρης αὐτὸς ἤταν ὁ Πέπρος Διάζ.

— Ἀθέλε! τοῦ φύναζε ὁ Διάζ, γιατὶ δὲν στεκόσουν ποὺ στο φάναζα, δεῦλε; Γιατὶ ἐγκατέλειψες στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ τὸν ἀρχιρό σου, τὸν δὸν Ἐστεβάνος καὶ ἐπέκαπες εἰς φυγήν, μαζὲν μὲ τὸν Όρος; Τουμάνους νὰ πεθάνεις... ἄθελε...

Ο Βαράγιας τὰ χρεάστηρε. Δὲν ἤταν λοιπὸν φάντασμα ὁ Πέπρος Διάζ. Ἡταν διόλειτρανος...

Καὶ νὰ τώρα ποδὲς τραβήξει τὸ μεγάλο μαχαίρι του κι' ὁρμούσῃε καὶ ἔπαινο του, ἔπαινος νὰ τοῦ τὸ βιθύρη στὸ σῆπδος...

— «Πεπάνικο...» σχέρπτερε ὁ Βαράγιας.

Μὰ δὲν εἶχε φάσει ἀκόμα νὰ στεγνῇ ὥρα τοῦ ἀδέλιου αὐτοῦ.

Μια τρομερὴ ὄργην αἰσιούσαν ἀξαρνα, τὴ στιγμὴ αὐτῆς κι' ἔνα μπαύλιον Ἰνδὸν ὡρμησε ἐναντίον τῶν δύο τελευτῶν, οἱ ὄποις εἶχαν γίνει ἀπτώπτοι στους ἔχθρούς των ἀπὸ τὶς φύλαρες τῶν καιρούν ἀμάξιν.

Ο Βαράγιας θέλησε νὰ φύγη, νὰ φύγη ἀμέσως καὶ νὰ χαθῇ μέσα στὸν ἔφρο. Άλλα δὲν πρόφτασε. Ο Διάζ τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Κύ' ἐξ ἄλλου οἱ Ερυθρόδερμοι τοὺς περιεύλωνταν γοητευα-γοητευονταν σαὶ τὸν δύο καὶ σχίτηραν ἐναντίον τους κραυγάζοντες καὶ οὐδιλάζοντες σὰν ἄγρια θηρία.

— Ο τροπᾶς τῶν Ἰνδῶν! σκόλιαζαν οἱ Ερυθρόδερμοι, μόλις ἀνταρκούσαν τὸν Διάζ, Θάνατος, θάνατος στὰ λευκὰ πόσσωτα!

Δόγχες, μαχαίρια ἔλασμαν κι' ἀστρικούδηραν στὸ φῶς τοῦ φεγγαρού.

— Η στιγμὴ ἤταν κρίσιμη.

Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ ὁ Διάζ, ἀρπάζε τὸν κεραύλιοβραστὴν ἐνὸς Ἰνδοῦ καὶ γυτωτώντας ἀλιτρά δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κατώθισε ν' ἀνοίξῃ δρόμο ἐπειδὸς του. Μά οἱ Ἰνδοὶ ἐπαναρριζήσαν τοὺς, μὲ περισσοτέρην ἴσσον.

Ο Διάζ βλέποντας πλεὸν τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεψε, σύντριψε τὸ κεράύλιον ἐνὸς πελμάριον. Ἰνδοῦ ποὺ τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο καὶ στηρόψισε τὸ ἀλογό του δύο δυνατὰ μπροστοῦ. Τὸ ἔξιτον καὶ πιστὸ ζῶο ἔκαψε ἔνα τεράστιο τήδημα, τέραστο πάνω ἀπὸ τὸ κεράύλιον τῶν Ερυθρόδερμων κι' ἀπομαρτύρησε κατέλυστας μέσον στὴ ζούγκλα.

Λιαστασμένοι γιατὶ τοὺς διέφευγε ἔνας τόσο ἀστονύος ἔχθρος τους, οἱ Ἰνδοὶ φύγοντας γαγγίζανται σὰν σκύλοις ἐναντίον τοῦ Βαράγια. Τὸν ἔργιζαν κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τὸν ἔδεσαν καὶ σφραγίζουν, σὰν νὰ ἤταν κανένα φυρόν, σὰν ἔφεραν πάνω λίστρον ἱσό.

Ο καρπότυχος Βαράγιας ἤταν σὲ κατού χάλι. Ετρέμε καὶ σπαρταροῦσαν σὰν τὸ ψόφι τὸ φῦσο του. Καταλάβανε πώς εἶχε φτάσει ἡ τελευταῖα του ὥρα καὶ τὸν ἀγώνας. Θυμώτων τὰ λόγια τοῦ γέρο Βεντού καὶ τάχυων τὸ αἷμα του στὴ σκέψη τῶν βασανιστηρίων ποὺ τὸν περίμεναν.

— «Ἄν ποτε τέσσεις στὰ κέρεα αὐτῶν τῶν διαβόλων, τοῦ εἶχε πει ὁ Βεντός νὰ εἴλησαι νὰ εἴνει σιδηριοῦ. Θά σὲ βασανίσων βέβαια ἄγριος καὶ ἀτάνθρωπος. Θά βροῦν γιὰ νὰ σὲ παιδεύσωντας βασανιστήρια, ἀλλά τὸ μαρτύριον ποὺ δὲν θὰ διαρκέσῃ πάνω τὸν τέντερον ὥρων. Ἐνῶ δὲ οἱ Ἰνδοὶ εἴνει λυτρέμενοι καὶ ἀθυμοί, θὰ σὲ βασανίσουν, μὲ κοντά βέβαια βασανιστήρια, ἀλλά ἐπὶ δίδυληρη γέμεοντα...»

Καὶ νὰ ποὺ τὴν τρομερὴν κι' αἵμασθρεκτὴν αὐτὴ νήχε, οἱ Ἰνδοὶ παρόμενεναν γιὰ τὴν νίκη τους...

Τι βασανιστήρια θάβωσαν ἀραιες γιὰ νὰ τὸν βανατώσουν συγάσγα;

Ο Βαράγιας θάδινε αὐτὴ τὴ στιγμὴ δύο τὸ κοντάρι τῆς Κοιλάδας, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του. Μά τὰ τοὺς ἐνδιέφερε τοὺς Ἰνδοὺς τὸ χρυσάφι; Αὐτοὶ ἥθελαν νὰ συμπληρώσουν τὸ θέραινο τῆς νίκης του κατὰ τῶν λευκῶν, βασανίσοντάς τουν. Αὐτὸς ἤταν καὶ νὰ τὸν χρηματωδούσεν ὡς δδήγο.

Αλλά ὁ Βαράγιας δὲν ἤξερε τὸ μέσον αὐτὸς τοῦ Μαύρου Ποιλούν ἐναντίον τῶν τρῶν κατηργῶν. Οι Ερυθρόδερμοι είχαν δέσει τῷρα τῶν τυχοδιόκητη στὸν καιρὸν ἐνὸς δέντρου καὶ κόρεων γιών του τὸ χορδὸν τοῦ βανάτου, οὐριλάζοντας σὰν δασιονισμένοι. Τέλος, θειες ὡς αὐτῶν τοὺς πλησίους τὸν Βαράγια κι' δούρει νὰ τοῦ μιλῶνται φονομάνθατας.

Μά δὲ τυχοδιόκητος δὲν καταλάβαινε τί τοῦ δέλγε.

Ο Ἰνδός αὐτὸς ἔφερε μιὰ τρομερὴ πληγὴ ἀπὸ

λόγχην, ή ἀποία ἔφετον ἀπ' τὸν ὅμοιον τοῦ στίθιτος καὶ αιμορραγοῦσαν ἀπόμνιας.

Οι λευκοὶ φύλακοι σὺν κίσσεσι διατοποῦν στὰ κέρα τῶν ἔχθρων τους, έτοις δὲν ἐγνωθόδερμος στὸν τυχοδιόκητη. Γιατὶ βουβάθρες, λευκὲ σκύλε;

Ο Βαράγιας προσταθμόν τοῦ μαντέψη τὰ λόγια του, μά δὲν ήξερε τὴ γλώσσα τῶν Ἰνδῶν.

Ο Ερυθρόδερμος τὸ ἀντελήφθη αὐτὸς καὶ μὲ τὰ λίγα λοιπάνα ποὺ ήξερε ξανάτε στὸν αἰχμαλώτο, κάπνωτας συγχρόνως ἐκφραστές χαροφόνεμε:

— Οι λευκοὶ ποτίζουν τὴ γῆ μὲ τὸ αἷμα τους... Μά τὸ τέλος τὸ δύο του δὲν εἶναι ποὺ σκληρὸς καὶ ποὺ ἀτασιοῦ. Τὸ τραχία αὐτὸς τὸ κρυσταλλό του σὲ ἔναν λευκό. Μά τὸ αἷμα ποτίζουν δὲ τὸ πληρόσιν έστι.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰνδός, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ ἔφυγε νὰ τὸ κοινάτη ἀπελπικά, πάνω ἀπὸ τὸ κεράύλιο του τὸ τυχοδιόκητον. Σιγχρόνως βούτησε τὸ δάκτυλο του στὸ αἷμα τῆς πληγῆς του καὶ ἐτράβησε μιὰ κόκκινη γραμμὴ ἀπ' τὴν κουφή τοῦ μετώπου τοῦ Βαράγια γιὰ τὸ πρότιτον.

Τὸ μέρος αὐτὸς τοῦ κεραύλου σου, εἶτε, ἀπέριε σὲ μέρα. Τὸ καπάρωνα ἀπὸ τῶρα.

Τὴν ίδιαν στιγμὴν ποὺ ἔπεισε ἔνας ἄλλος Ἰνδός.

— Κι' ἐγὼ καταπάρω τὸ δέρμα τοῦ κρανίου μὲ τὰ μαλλιά! εἶτε. — Κι' ἐγὼ, φύναξε ἔνας τρίτος Ἰνδός, θὰ λιώσω τὸ λίτος τῶν φυνευμένων λευκῶν καὶ δὲν τὸ χώρι μέσα σ' ἀνοιγμένο κρανίο σου, σπάνις μάνις γέννημα...

Ο δύοτοχος Βαράγιας τ' ἀσύνηγε δὲν αὐτὰ καὶ πάγωνε ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Η στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίζει τὰ μαρτυρία του στότε.

Μερικοὶ Ινδοὶ γοκάνιζαν σούλιες σιδερένιες στὴ φωτιά τῶν ἀμάξων τοὺς καρυόντους γιὰ νὰ διατρέψουν τὸ Βαράγια. Άλλοι πάνω πελεκούσαν σφρένα γιὰ νὰ τὰ χώριαν διάβεσσα στοὺς ἀρμούς του.

Κι' ὁ Βαράγιας ταῦλετε δὲν αὐτὰ καὶ ἀγνοιούσες ἀγνοιούσες φρούτα. Ο χορὸς τῶν Ἰνδῶν γύρισε τοῦ λευκού του εἶχε φτάσει σὲ σημεῖο μανίας.

Χόρευαν, οὐριλάζαν καὶ κίνταζαν πότε τὸν αἰχμαλώτο τους καὶ πότε τὸν δεκτηρὸ τους, δὲν διατοςένται νὰ τὸν βασανίσουν. Στόχια, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια.

Τὸ Μαύρο Ποιοῦ σήκωσε τέλος τὸ κεράύλιο του, κύτταξε μὲ περιφρόντην τὸ Βαράγια κι' ἔκαψε νόημα στοὺς πατέστατας του ν' ἀρχίσουν.

— Τετέλεστο!... ψηύτησε ὁ Βαράγιας, νέκρος φρεδόν ἀπ' τὸν τρόμο του.

Οι Ἰνδοὶ ἀφήσαν σὲ αἰτιοῦσιον οὐδόντα καὶ σχημάτισαν κίνδυνο γύρω ἀπὸ τὸν αἰχμαλώτο τους. Μαχάρια, λόγχες καὶ πιρακτικά σίδερα γοκάνιζαν τὸ πάνιο τοῦ αἰτελητικά.

Ο Βαράγιας ἔκλισε τὰ μάτια του. Εἶναι μπροστοῖς πειά τὸν ἀνθεξῆ στὸ θέαμα αὐτὸς. Μά δὲν δργησε νὰ τὰ ξανανοῖξῃ, πάραξενεμένος ποὺ οἱ Ἰνδοὶ ἀργούσαν νὰ τὸν βασανίσουν. Γιατὶ αὐτὴς ή ἀργοταρία; Πιατί διατομές αὐτός; Τὶ συνέβαινε;

Ο τυχοδιόκητης κύτταξε ἐμπόδιο του καὶ εἶδε μ' ἔκτηντες ἔναν ἀλιόκοτο διάθρωτο ν' ἀνεβαῖνῃ στὸ λόρο. Ο διάθρωτος αὐτὸς ἤταν ντυμένος στὰ τοὺς Ἰνδούς, ἀλλά δὲν ἤταν Ἰνδός. Πέντατος καὶ δύγως, πλησίους τοὺς Ἰνδούς κι' δρούσει ἔνα βλέμμα πειραρχούσεως στὸ Βαράγια.

— Ο Κακουνιτρίχης! ψηύτησε οἱ Ερυθρόδερμοι.

Αν καὶ τὸ παροντούσιο καὶ τὸ βέβαια καὶ τὰ πάντα, ἔταναν στὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν διάθρωτο, ποὺ ἔσφραγωσε τὸν παράξενα στὸν ἐρημιά τοῦ, ησάει, παραπληρωμένος αὐτὴν τὸν καρδιά του νὰ κρυπτά δυνατά.

— Ήθελε νὰ ξήσῃ, νὰ ξήσῃ, νὰ μήντησην τὰ μάτια τοῦ τόσο σκληροῦ καὶ ἀγριοῦ. Καὶ καρφώσεις τὸν ζεύγιον, γεμάτα βενία, γεμάτα πόνο...

Ο ἀλλόκοτος ἀνθρώπος τῆς ζούγκλας, μὲ τὸ ντυμένο πόνο τὸν Βαράγια καὶ τὸν δύπιλο ποὺ τοῦ λευκού, πλησίασε τὸν Βαράγια καὶ τὸν κύτταξε ἀπ' τὸν πορφυρό δῆς τὰ νίκηα.

Κι' δὲ τυχοδιόκητης δέν κρατήσκει πειά.

— Σηστέσε με! φύναξε. Γλυτώστε μου τὴ ζωὴ κι' ἐγὼ σᾶς διδούσκω νὰ σᾶς χαρίσω τοῦ κρονάρι, δόσο δὲν ἀντίστοιχο ποτὲ μάτι ανθρώπου...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Βαράγια είγαν μαργιά, θαρρεῖς, δύναμι. Οι ἀλλόκοτοι ἔκεινοι διάθρωτοι, κάποιοντας τὴν λέξη εχουσάται. ἀνταπήδησε σὺν νὰ τὸν χρησίμως κεραυνός. Τὰ μάτια τοῦ αἰτελητικούν. Η δύη τοῦ φαστιότηρε παρατίξενα...

— Χρυσάρι!.... Χρυσάρι!.... ποτέρης σὲ πάνη μηροί. — Χρυσάρι!.... Χρυσάρι!.... ποτέρης σὲ πάνη μηροί.

(Ἀκαλούσιτ)

Δάγχη πληγήσασθαι τὸν δημοσιογραφικῶν ἀναμνήσεων τοῦ καὶ Ἀθ. Ζερζούποντο, ποτὲ προσεχές φύλλο.